

133: אהבה – לא ציווי אלא תנועת נשמה ספונטאנית של העצמי הפנימי

שלומות, חברי היקרים מאד. ברכות לכל אחד מכם אשר נמצא כאן ולכל אחד מכם אשר קורא מילים אלו.

זה הפך ברור בעבודה זאת של הגשמה עצמית, שאי מציאותיות (Unreality) גורמת לדיסהרמוניה, והיכן שמצויה דיסהרמוניה, אין אהבה. המעגל נסגר. היכן שאין אהבה, לא יכול להתקיים מימוש.

כל הדתות, הפילוסופיות והפסיכולוגיות מסכימות שאהבה היא המפתח למימוש, לביטחון ולצמיחה יצירתית. ובכל זאת אהבה לא יכולה להיות מצווה (be commanded), גם אין היא יכולה להיות ציווי (A commandment). זוהי תנועה חופשית וספונטאנית של הנשמה. ככל שאנשים ינסו לאהוב כאילו זו חובה שנדרשת על ידי המצפון או ע"י החובה לציית, כך פחות ופחות תתגלה אהבה באמת.

היכן שקיימת אהבה, חייב להתקיים מימוש. העדר מימוש הוא סימן מובהק לכך שהנשמה טרם למדה לאהוב. למרות שמילים אלו עשויות להיות מובנות באופן כללי, המשוואה הפשוטה הזאת לעיתים קרובות נעלמת מעניינו.

עכשיו, בואו נתבונן עמוק יותר לתוך הנושא של אהבה. בדרך זו אנו יכולים להתקדם צעד אחד קרוב יותר להשגת החשוב שבכל המפתחות לחיים של אמת – לא באמצעות הליכה אחרי צווים מלאכותיים שנכפו מבחוץ (superimposed) על ידי האינטלקט, אלא בפעילות פנימית ספונטנית של הלב.

כאשר אהבה קיימת, בריאות פיזית, אחד מן התנאים ההכרחיים לחיי אדם, חייבת גם היא להיות נוכחת. אהבה היא כוח מטהר, ובמידה שהיא נעדרת, כל מיני סוגים של רגשות שליליים יגרמו לבריאות לקויה, במיוחד כאשר הבעיות נשארות בלתי מזוהות לזמן ארוך מספיק.

כאשר האהבה קיימת, חייבים להתקיים יחסים אנושיים מוצלחים משום שבנוכחותה של האהבה אין כל פחד, אין חוסר אמון ואין אשליה. אהבה יכולה לפרוץ רק מתוך הקרקע המוצקה של מציאות ושל חוסר פחד. היכן שאדם תופש את המציאות באמת, הוא לא יבטח כשאין זה הולם לעשות זאת ולא יימנע מלבטוח בנסיבות הראויות. הוא מקבל את האחר כפי שהוא או היא הינם והוא מתאים את רגשותיו למציאות. אז אין עוד כל נחיצות לאדם לגשש באפילה בחרדה, חצי בוטח וחצי לא בוטח, מושלך בין צרכיו לבין פחדיו.

אהבה ובטחון עצמי הם באופן בלתי נמנע תלויים זו בזו. כשהאהבה נעדרת, הנפש בהכרח מבולבלת, ולהפך, כשקיים בלבול, אהבה בהכרח חסרה.

כשהאהבה קיימת, כל העימותים חייבים להעלם. האישיות תמצא את קו הגבול העדין בין מה שנראה כקיצוניות ותזוהה את ההבדל בין גישה בריאה למעוותת. לדוגמא: הפגנת אסרטיביות בריאה ללא סטייה לתוקפנות או עוינות. כמו כן לא תהיו עוד בבלבול בין החלופות של כניעות ושליטה באמצעות רצון עצמי. תדעו מתי לעמוד על זכויותיכם ללא עוינות כנגד תביעות בלתי מוצדקות שציות להן יהיה הרסני כלפי כל הנוגעים בדבר. לא תהיו עוד מובלים (driven) לכיוון הקוטב ההופכי לציות - מרדנות עיקשת – רק משום שויתור תמיד יופיע כמו כניעה משפילה ומשעבדת.

רק דרך האהבה נשמר האיזון ההפכך בין קיצוניות מנוגדות. איזון עדין זה נובע באופן אוטומטי מתוך יכולתו של הלב לאהוב, אך כאשר הבנה אינטלקטואלית לבדה מנסה למצוא את שביל הזהב הוא נשאר חמקמק ולא משנה באלו ייסורים עולה החיפוש אחריו.

ובכל זאת, מפתח אוניברסאלי זה לאהבה הינו כה קשה לשימוש עבור האנושות. אין דבר שיצורי אנוש נרתעים ממנו יותר ופוחדים ממנו יותר מאשר פשוט להרשות לעצמם לאהוב. לאהוב נראה כה מסוכן, כה מאיים וכה בלתי הפיך. דבר לא יכול להיות רחוק יותר מן האמת. אך אתם בונים הגנות משוכללות ונמלטים. אינכם נמלטים רק ממעורבות ומקשר עם אחרים, או מלהיות נוכחים למשגים ולגישה הרסנית בתוך עצמכם, אלא קודם כל אתם נמלטים מלהרשות לעצמכם לאהוב. איסור זה גורם לכל שאר החוליים.

האיסור על אהבה נובע משתי אי הבנות בסיסיות. הראשונה היא פרשנות מוטעית של המציאות, במילים אחרות, אשליה. אשליה מייצרת בלבול ביחד עם כמות גדולה של רגשות שליליים כמו פחד, עוינות, נפרדות, רחמים עצמיים, אמביוולנטיות ונקמנות. רגשות אלו הופכים את האהבה לבלתי אפשרית. לא ניתן להעלותה על הדעת כאשר המושגים (concepts) הפנימיים ביותר שלכם, תפישת המציאות ומערכת הערכים שלכם הן בהתאם לתפיסה לפיה אתם אמורים לפחד מלאהוב. אי ההבנה השנייה היא ההפחתה בערך העצמי ורגשי הנחיתות הנובעים ממנה. זה עלול להישמע כמעט פרדוכסלי. כשמתבוננים על כך בצורה שטחית, זה בהחלט נראה אפשרי שמישהו ימעט בערכו מבלי שדבר זה ימעט מיכולתו לאהוב. ובכל זאת, ידידי, זה אינו כך. שכן ברגע שאתם מפחיתים בערככם, אינכם יכולים בשום אופן לתפוש את האחר באופן מציאותי. בגלל רגשות חוסר האונים, החולשה ואי ההתאמה שלכם, האחרים תופסים עמדה של ענקים אשר מפניהם אתם מגינים על עצמכם. דבר זה יכול ללבוש צורה של התנגדות, התמרמרות או תעוב כלפיהם, אך מכל מקום, בודאי לא זה הרגע שבו עולה בדעתכם לחוש את הפגיעות והצרכים האנושיים של האחר.

החוזקות והחולשות של האחר מתעוותות ומאבדות את צבען האמיתי. שתיהן מייצגות יסודות העוינים אתכם באופן אישי. לכן הפחתת ערך עצמכם כופה עליכם תפקיד עוין. לא משנה כמה זה מוסווה על ידי כניעות חיצונית, אשר, כשלעצמה, עשויה להיראות כאהבה. כאשר אתם מחשיבים את עצמכם כה מעט, אינכם מעריכים את החשיבות של פעולותיכם ותגובותיכם.

שתי הנטיות של הפחתה בערך העצמי ופרשנות שגויה של המציאות, הקשורות זו לזו בקשרי גומלין, יוצרות את המחסומים בפני האהבה ואת הסכנה כביכול שבה. שתי נטיות אלו הופכות את הלב האנושי לכה מבויש וכה מאופק. זהירות יתר זו בקשר לאהבה מגבירה את הנסיגה של האדם ואת בידודו. רבים מן האנשים "רוצים למחצה", אך "חצי רצון" זה מכחיש את האהבה במקום לאשש אותה. זה מציב סוגים שונים של התניות ותנאים; ישנם כל כך הרבה "אמים" ו"אבלים".

העדר אהבה, הנובע מאשליה ומבלבול, מעוות את כושר האבחנה ומונע הערכה עצמית. מסיבות אלו, אינטראקציה מופרעת ודיסהרמוניה הולכים האחד בעקבות השני. הרגשות המופרעים והתפישות המעוותות יוצרות גרעין, שהוא מעין נטע זר בנשמה.

הישות הרוחנית, כפי שנבראה במקור, לא יודעת דבר על הפרעות אלו. הטבע שלה הוא אהבה, מצב של שפע ללא מורא, של חיוביות, של פרודוקטיביות, של התרחבות וצמיחה משמעותית – בתוך ועם היקום. המצב הטבעי שלה הוא החכמה שבאה מתפיסה מדויקת של המציאות. הגרעין של התפיסה המוסטת, אותו נטע זר, הוא שמעכב בעד הנשמה מלהיות במצבה הטבעי – המצב שלתוכו היא נולדה ושאותו היא נועדה לבטא.

יצורי אנוש נלחמים ונאבקים נגד הגוף הזר בדרכים שגויות. הם חשים בקיומו ומעוניינים לשחרר עצמם ממנו, אך הדרכים שהם בוחרים בהן כדי לעשות זאת הן, לעיתים קרובות, באופן טרגי, ההפך ממה שיכול היה להוביל להיעלמותו המוצלחת. אנשים נאבקים בו על ידי הכחשה ובריחה, על ידי כפייה ואילוץ (Forcing away and superimposing) כפי שכולכם יודעים.

אך, לרבים מכם, למרות ששמעתם מילים אלו לעיתים כה קרובות, עדיין לא נפתחה הדלת אל האמת שתשחרר אתכם לחופשי. חלק מן ההולכים בנתיב זה לא רואים שהם נאבקים שלא להכיר בגוף הזר הזה. הם מוצאים את עצמם לעיתים קרובות במצב ביניים בין ויתור על השריון שכיסה את הגוף הזה עד כה, לבין היותם בלתי מסוגלים לאזור אומץ כדי להכיר בהשלכות המלאות שקיומו [של הגוף הזר] גורם להן.

העובדה שקיומו של גוף זר זה מוכחש, גורמת ליותר סבל מאשר הייתה גורמת ההודאה בקיומו. אנשים מרגישים שעליהם להכחיש אותו משום שהם אינם מבינים את ההשלכות שיש ללימוד האהבה והאמת. במקום לשחרר את עצמם מן הגוף הזר - שחרור שיכול להיעשות רק לאחר בחינה מדוקדקת שמגלה את טבעו ואת סיבת קיומו - אנשים עדיין פועלים כאילו גוף זר זה לא קיים. הם ממשיכים להוסיף בצורה מאולצת עוד חומר זר על חומר הנשמה המקורי.

מדוע כה קשה לכם להכיר בגוף הזר הזה? לא רק בגלל הפחד שלכם שאחרים ימצאו בכם פגם וידחו אתכם, אלא בגלל הפחד הבסיסי שמונח ביסוד; שהגוף הזר הוא אולי העצמי האולטימטיבי והבלבדי שלכם. בשלב זה אתם מאמינים שרק המעטה החיצוני המאולץ המכסה את הגוף הזר נותן לכם את ההרגשה שיש לכם אהבה, רוחב לב, זולתיות (ההפך מאנוכיות) ונדיבות. רק השכבה הדקה הזו מבטיחה לכם שאתם כמעט טובים כפי שאתם רוצים להיות, שאתם אנשים מהוגנים. ערנות מלאה כזאת לטוב שלכם אינה נותנת לכם תחושה של מציאות, משום שלא באמת גיליתם את מה שבאמת ובתמים טוב ואוהב בתוכם. מאידך, אינכם מעיזים להכיר בהפך של הטוב לכאורה הזה, כך שאתם נאבקים כנגד הודאה במה שהוא למעשה זר לטבעכם האמיתי. מכל מקום, אינכם יודעים זאת. אתם חושבים, פוחדים וחושדים שהגוף הזר הוא אתם המוחלט והאולטימטיבי. זוהי הסיבה למאבקכם.

כאשר בני אנוש מגיעים לאותו חלק חי של עצמם שמגיב לא ממקום של "צריך" אלא ממקום טבעי ובלתי נתון לספק של "אני רוצה", התגובה היא חופשית, בעלת הצדקה מוחלטת שקשה להבינה עד שחווים את המרכז החי הפנימי של העצמי האמיתי, המרכז החי, שבו אינטליגנציה ספונטאנית אוהבת וסיפוק ללא סתירות ממתנינים לכם.

לסיכום, אתם פוחדים מלנקוט בצעד מלא החיים שהוא כה חיוני על מנת לשחרר אתכם מן החומר שאינו תואם את טבעכם האמיתי, מפני שאתם חוששים שגוף זר זה הוא התשובה הסופית למי שאתם. רבים מכם כבר התקדמו בתחומים מסוימים והצליחו עד לרמה מסוימת להתערטל מן השכבות המולבשות, המאולצות (superimposed layers) של טוב לכאורה ואהבה לכאורה. בכל אופן, עדיין לא הצלחתם לגמרי לראות שיומרות אלו הן יומרות, משום שאתם פוחדים שמתחת ליומרות אין כלום מלבד ההפך מאהבה ושאין כל מציאות נוספת מעבר לכך. כך שאינכם יכולים לחוות את האמת של אהבתכם הטהורה, הטבע רחב הלב שלכם, עד שתיקחו את מה שנראה לכם כסיכון שבחקירת עצמכם לשם גילוי האם הגוף הזר שגורם לכם לאומללות כה רבה הוא אכן אתם המוחלט והאולטימטיבי או שמא אתם באמת יכולים למצוא את הארץ המובטחת שלכם מתחת לאותה שכבה. רק על ידי כך שתסירו בעקביות חופן של חוסר אהבה שלכם, תוכלו לחוש את אהבתכם באופן ספונטאני. רק על ידי שתכירו בשקידה באנוכיות שלכם תוכלו לשכנע את עצמכם בזולתיות הפוטנציאלית שלכם.

זה דורש אומץ, שמפציע כאשר אתם ניגשים לכך ברוח של אהבת האמת, הנכונה לפגוש את עצמכם כפי שאתם, יותר מכל דבר אחר. כאשר אתם עושים חשבון נפש יומי בחנו את התגובות חסרות ההרמוניה

שלכם ועשו מדיטציה באופן הבא: "אם אני בחוסר הרמוניה, היכן שהוא בתוכי חייבת להיות פרשנות מוטעית (misinterpretation) . אני רוצה לראות את האמת. אני מצהיר שרצוני להיות באמת חזק יותר מההתנגדות שלי".

מדיטציה כזו, ידידי, תיתן לכם את התוצאות שאתם מייחלים להן. תגיעו לנקודה שבה תחוו בברור שהגוף הזר של התפיסות השגויות הוא אכן בדיוק כזה. רבים מהניצחונות שלכם על התנגדות מלאת פחד הן ההזגמה החזיה של ההרגשה של תפקוד מתוך המרכז החי והנמרץ שלכם שכעת הוא פחות חסום מאשר אי פעם.

מתוך מקלעת השמש שלכם זורמים חוכמה חדשה, כוח, שלווה וחיוניות דינאמית. אהבה חסרת פחד לכל הבריאה, ביטחון, הבנת העצמי ואחרים, קלות בתנועת הנשמה קדימה בקצב היפה של היקום - כל אלה מחלחלים לנשמתכם. תחילה תחוו איכויות אלה רק לעיתים ובאופן קלוש, תאבדו אותם ותפקפקו במציאותם של אותם רגעים מועטים של חסד. אחר כך הם ייעשו יותר ויותר תכופים, יימשכו זמן רב יותר בהלימה עם הניצחונות שלכם על ההתנגדות שלכם. תגיעו למצב שבו תרגישו שהחומר המופרע הוא באמת נטע זר. בתחילת דרככם בנתיב מעין זה, הגוף הזר נראה כדבר היחיד שישנו, המצב הטבעי שלכם כפי שהוא. אתם מעורבים בו כה עמוק עד שאינכם יכולים להגות שום דבר אחר. אבל אז מגיע זמן, לאחר שחוויתם את עצמי האמיתי יותר ויותר, שבו גרעין ההפרעה, שעדיין קיים, נתפס כגידול ממאיר ולא כאקלים המפושט (diffuse) הכולל שלכם החודר ומחלחל בכם לגמרי. מצב כזה הוא משמעותי ומצביע על התקדמות טובה.

המאבק להתרחק מהתייצבות בפני הגרעין המפריע של החומר הזר, על כל העיוותים, הרגשות השליליים, הכאבים, הפגיעות והעיונות שלו, לובש צורות רבות אפילו כאשר אתם נמצאים בנתיב מסוג זה. על מנת לפעול נגד סכנת ההתחמקות המתמשכת, וכפועל יוצא ממנה - הסבל המתמשך, ההצהרה הנחושה הבאה תעזור מאד: "אני פוחד שמה שאמצא הוא אני האולטימטיבי. האם זה כך או לא? אני אקח את הסיכון הכרוך בגילוי, כי רק בהירות כזו תביא לי שלווה. הספק שלי מאפשר את ההיתכנות שיש בתוכי יותר מאשר או העמדת פנים או אותו חלק שכה קשה להסתכל עליו ואשר אני מנסה להתעלם ממנו ולהשליך אותו בכל כך הרבה דרכים".

בכך אתם מכירים במצב הנוכחי שלכם במקום לברוח ממנו. בגישה כזו לעצמכם תגיעו הרבה יותר קרוב לשלב הבא ולשחרור מאשר על ידי ניסיון לדחות בכוח (to force away) את המצב הנוכחי שלכם באמצעות הכחשה ובאמצעות אילוץ (superimposition) של רגשות שלעולם לא ניתן לכפות בכוח.

השלב הבא יוביל אתכם בהדרגה למצב שבו תרגישו את הגבולות של הגוף הזר, אפילו כשאתם עדיין שרויים בו לעיתים. כעת תדעו שהוא לא המציאות המוחלטת שלכם מפני שחוויתם לעיתים קרובות מספיק את המציאות של העצמי הפנימי האמיתי שלכם. לכן יהיה לכם קל יותר לכבוש מחדש את העצמי האמיתי שלכם ויהיה לכם יותר כושר עמידה וכוח להתעלות מעבר לשהייה הזמנית בעיוות שכה מבלבל אתכם ומטשטש את ראייתכם. כוח זה יגדל רק על ידי ניצחונות חוזרים ונשנים על הפיתוי לברוח מהגוף הזר, להסיט ולזרוק את השפעותיו על אחרים, לבצע רציונליזציה ולהתמקד במה שאינו חיוני לניצחון שלכם, בין אם הוא אמיתי או שיקרי כשלעצמו.

ההכרה ברגע הנוכחי עדיין אינה מובנת כראוי ולעיתים קרובות מוחמצת על ידי רוב חבריי. בכל פעם שאתם מכירים את האמת של כל רגע, אתם תהיו בשלווה, ולא משנה עד כמה הפרעה וחוסר מציאותיות (unreality) עדיין קיימים בכם כמצבים ההולכים ונמוגים בהדרגה. הכרה מלאה של מצבכם העכשווי חייבת להשכין בכם שלווה. הבינו ואל תשכחו בבקשה: זו אינה הבעיה עצמה, או הקונפליקט ואפילו לא התפיסה השגויה שיוצרים את הסערה בנשמתכם, אלא הבריחה מעצמכם. העובדה שאינכם נמצאים בעכשוו המידי, שאתם נלחמים ונאבקים נגדו בדרך לא בונה - עובדה זו גורמת לכם קושי רב בנשמה. אם תזכרו מילים אלה, תהיו מסוגלים להיאבק ביעילות ובהצלחה הולכות וגדלות. תהיו קרובים יותר לאהבה מפני שמציאות ואהבה קשורים ביניהם יותר מאשר ניסיונות צדקניים ואהבה.